

bygning. De kunstnere, der her bliver tale om at støtte, vil i overensstemmelse med hidtidig praksis hovedsageligt blive kunstnere som i deres udtryksformer arbejder med en kombination af de traditionelle kunstarter, som f. eks. happenings og lysshows. Der har været fremsat ønsker om en nærmere afgrænsning eller præcisering af, hvilke kunstformer der her kan blive tale om.

Det vil imidlertid være vanskeligt for ikke at sige umuligt at udforme en fuldstændig og éntydig definition på disse blandede kunstformer. Det forekommer da også rigtigst og i overensstemmelse med fondets almindelige principper, at det overlades til fondets sagkyndige udvalg at skønne over, hvorvidt der i konkrete tilfælde er tale om en kunstnerisk virksomhed, som naturligt må henføres til fondets område efter dets almindelige formål og virksomhed. Fastlæggelse i loven af klare definitioner af, hvad der er »litteratur«, »bildende kunst«, »tonekunst« m. v., vil let kunne medføre, at udvalgene hæmmes i deres arbejde, der netop bør være præget af selvstændighed, fleksibilitet og åbenhed over for nye kunstneriske udtryksformer.

Da erfaringerne fra fondets administration samtidig har vist, at kunstnere, der udtrykker sig i et formsprog, der ikke umiddelbart falder inden for de klassiske kunstformer, dog altid kan henføres til en eller flere af de i § 1, stk. 2, nævnte traditionelle kunstarter, foreslås disse kunstformer for fremtiden støttet af de eksisterende udvalg inden for de til disse afsatte rådighedsbeløb. Det samme gælder andre kunstnere, som fondet finder støtteværdige inden for området anden kunstnerisk skabende virksomhed, som f. eks. en kunstnerisk skabende fotograf.

Under hensyntagen til, at området anden kunstnerisk skabende virksomhed udgør og for fremtiden også vil komme til at udgøre en meget begrænset del af fondets støtteområder, har man fundet det rigtigst at lade området indgå i § 1, stk. 2, med den virkning, at den gældende lovs § 1, stk. 3, udgår.

Med disse ændringer til § 1 forventer man at opnå en styrkelse af loven og dens administration, jfr. bemærkningerne til § 4.

Det spørgsmål er specielt rejst om fondets støttemuligheder over for forfattere med forfatterskab af almen kulturel betydning. Efter de af fondet hidtil fulgte retningslinier har man primært støttet skønlitterære forfattere, herunder også essayister, men i flere tilfælde dog også forfattere med forfatterskab af almen kulturelt indhold.

Denne praksis foreslås opretholdt, således at det i overensstemmelse med lovens principper overlades til det til enhver tid siddende litterære udvalg at skønne over, hvorvidt et forfatterskab af almen kulturel betydning bør støttes af fondet i en given situation. Det skal i denne forbindelse nævnes, at der på finansloven er optaget et mindre antal livsvarige ydelser til disse forfattere, og at kunstfondet også foretager indstilling til ministeren vedrørende disse ydelser.

Til § 2.

Bestemmelsen, som angiver, på hvilke måder fondets formål, som det er defineret i § 1, skal søges opnået, er identisk med § 2 i den gældende lov.

Med hensyn til den nærmere begrundelse for støtteordningerne og de vejledende kriterier for deres anvendelse henvises til F.T. 1963-64, till. A, sp. 915 ff, og F.T. 1968-69, till. A, sp. 4169 ff, og med hensyn til den mere detaljerede udformning af støtteordningerne for de forskellige kunstneriske områder til ministeriet for kulturelle anliggenders bekendtgørelse af 26. februar 1970 om Statens Kunstfond, der er optrykt som bilag til lovforslaget.

Der har fra forskellig side været fremsat forslag om, at statens støtte til kunstnere først og fremmest skulle ydes i form af arbejdsopgaver, bestillingsværker o. lign., således at der blev tale om en direkte betaling for levering af en kunstnerisk præstation i stedet for støtte i form af legatydelser og ydelser på finansloven. Imidlertid er det allerede efter de gældende ordninger således, at en stor del af de statslige ydelser til kunstnerne netop ydes på denne måde. Inden for fondets område gælder det således finansieringen af udsmykningsopgaver samt indkøb af kunst. Det vil næppe være praktisk gennemførligt eller rigtigst med et system, der udelukkende bestod af støtte i form af arbejdsopgaver, dels fordi det ikke i større omfang vil kunne finde anvendelse på det litterære område og tonekunstområdet, dels fordi den kunstneriske produktion ofte indebærer en langvarig proces, hvor netop arbejdslegaterne og de livsvarige ydelser er nødvendige for at give kunstneren den fornødne arbejdsro. I øvrigt må også arbejdslegaterne betragtes som en form for vederlag til kunstneren for samfundets mere generelle nytte af den kunstneriske produktion. Ministeriet finder det derfor rigtigst at fastholde lovens fleksible støttesystem med stipendier af forskellig art, indkøb af billedkunst og udsmykninger, præmieringsordninger m. v.

Som følge af, at kunsthåndværket, den kunstne-